

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

staar udtrykkeligt, at ingen, der har overtaget Ejendom efter 1. Januar 1933, kan faa hverken Tilskud eller Saneringslaan, idet man er af den Opfattelse, at saadan som Forholdene er nu, maa de kunne og bør de klare sig, og de, der ikke kan, maa gaa fra Ejendommen, dersom Kreditorerne ønsker det, for de er i saa Tilfælde næppe egnede til at blive ved den.

Naar vi alligevel foreslaar, at der af Staten ydes Støtte til Ejere af Landbrugs-ejendomme, som har købt deres Ejendom tidligere, men ikke har mere Gæld, saa hænger det sammen med, at vi er klar over, at Landmænd, der tidligere har været udsat for disse store Vanskeligheder og haft megen Gæld, kan være kommet i Resistance til deres Kreditorer, det er gaaet tilbage med Bedriften, Vedligeholdelse af Inventar o. s. v., i den Grad, at der er Grund til at yde dem Støtte. Men der indeholdes ikke i Saneringsforslaget Bestemmelser, hvorefter Landmænd, der køber i Dag, til de Priser og til den Gældsbyrde, der her er Tale om, kan faa Tilskud, som her nævnes.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen og senere ogsaa andre ærede Medlemmer udtalte, at man maatte først og fremmest sørge for, at vore Afsætningsforhold blev de bedst mulige. Et saadant Ønske vil selvfølgelig ingen gaa imod, det er jo ikke alene Landbrugets, men hele Landets Økonomi, der i høj Grad afhænger af Landbrugets Afsætningsforhold. Men jeg tør vel ogsaa nok sige, at den Handelstraktat, der nu afsluttes med Tyskland, sikkert vil bidrage sit til at begunstige Landbrugets økonomiske Stilling, idet det, som enhver kan forstaa, er en Fordel for Landbruget — og for hele Samfundet —, at der opnaas den størst mulige Afsætning af Landbrugets Produkter.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen gav i Princippet Tilslutning til Etableringslaan i udvidet Form i Sammenligning med tidligere. Herfor vil jeg gerne bringe ham min Tak. Jeg er heller ikke saa uenig med det ærede Medlem i, at man skal være noget forsigtig med Hensyn til Tildeling af Etableringslaan, men jeg kan ikke rigtig se det berettigede i, at det ærede Medlem vil fastholde den gamle Bestemmelse om, at Vedtagelsen i Jordlovsudvalget skal være enstemmig. Jeg synes ikke, det tyder paa megen Respekt for den almindelige Valgret, det tyder ikke paa, at Venstre for Tiden staar paa samme Standpunkt som dengang, da vi to begyndte at deltage i Politik; dengang, er jeg vis paa, vilde

ingen Venstremand have fastholdt, at en saadan Vedtagelse nødvendigvis skulde være enstemmig. Det tør jeg med Sikkerhed udtale, og det ærede Medlem vil sikkert heller ikke benægte, at der var en Tid, da det laa Venstre fjernt, at saadanne Vedtagelser skulde være enstemmige.

Det synes mig overordentlig sørgeligt, at man ikke er kommet længere, end at man ikke mener at kunne betro Flertallet i en Institution som Statens Jordlovsudvalg. Afgørelsen, hvis der opstaar Konflikt. Kan der opnaas Enstemmighed, er der naturligvis ingen, der har noget derimod, men at et lille Mindretal, ja, endogsaa en enkelt Person, ved sit Nej skal kunne hindre Gennemførelse af det, alle de andre Medlemmer af Jordlovsudvalget ønsker, det synes mig at være at komme for vidt ud i Hensynet til Mindretallet.

At det ærede Medlem Hr. Ulrich har den Opfattelse, det bedrøver mig, men jeg forstaar det bedre, for det ærede Medlem har aldrig været en varm Tilhænger af den almindelige Valgret, af, at Flertallet skal være raadende; derimod har jeg Indtryk af, at han har nogen Sympati for Mindretalsdiktatur, og det fik man i høj Grad bekræftet ved de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for et Øjeblik siden.

Angaaende Byggelaanene har jeg ikke noget imod, at man sletter Bestemmelsen om de 10 000 Kr. og overlader det fuldkommen til Jordlovsudvalget og Ministeren at bestemme, hvor højt man kan gaa op med Byggelaan. Men saa maa det heller ikke være en enstemmig Afgørelse, der skal til, for det vilde betyde, at en enkelt Mand, lad os sige f. Eks. det ærede Medlem Hr. Ulrich — jeg tror det nu ikke, saa uforstandig er han ikke — kunde sige, at man ikke maa gaa højere end 8 000 Kr., og selv om alle de andre siger, at det skal være paa 10 000, det anser de for nødvendigt, ja, saa bliver det kun paa 8 000 Kr. Det vil altsaa blive den ene Mand i Udvalget, der kom til at bestemme. Jeg forstod nu, det ærede Medlem Hr. Ulrich var enig i, at Beløbet burde højere op, men lad os saa sige, at et andet Medlem af Udvalget gik derimod. Vil det ærede Medlem saa synes, det var rigtigt, at en enkelt Mand inden for Jordlovsudvalget blev enebestemmende om, hvilke Byggelaan man skal give? Det finder jeg ikke, og jeg kan heller ikke tro, man vil fastholde det Standpunkt.

Begge de to ærede Ordførere, Venstres og de Konservatives, var meget betænkelige ved, at man foreslaar forhøjet Rentetilskuddet for dem, der køber Jord til de